

Poemas de David Rosenmann-Taub

traducidos al griego por Dimitris Angelís y Virginia López Recio

[Olvidamos los ojos, *Cortejo y epinicio*]

Olvidamos los ojos
inhóspitos, la boca
que ríe amordazada;
las uñas, infinitas,
que la oquedad custodian;
las arrugas, la frente,
el ademán de playas;
el húmedo crepúsculo
que también nace abajo.

Antes que la luz tiemble
dentro de las gavillas,
Dios madura en el polvo
de los dorados surcos.
Un árbol nos doblega
sus ciegas ramas crédulas,
y nos vamos tornando
sombra y sueño en la sombra.

Ξεχνάμε τ' αφιλόξενα
μάτια, το στόμα
που γελάει φιμωμένο·

τα νύχια, ατέλειωτα,
που την κοιλότητα φρουρούν·
τις ρυτίδες, το μέτωπο,
την έκφραση των ακτών·
το υγρό σούρουπο
που επίσης γεννιέται από κάτω.

Πριν το φως ριγήσει
μες στα δεμάτια,
ο Θεός ωριμάζει στη σκόνη
απ' τα χρυσαφένια αυλάκια.
Ένα δέντρο λυγίζει για μας
τα τυφλά, εύπιστα κλαδιά του,
κι εμείς φεύγουμε αλλάζοντας
σκιά και όνειρο μες στη σκιά.

GENETRIX

Acabo de morir: para la tierra

soy un recién nacido.

ΓΕΝΝΗΤΡΑ

Μόλις πέθανα: για τη γη

είμαι ένα νεογέννητο.

[Me incitó el espejo]

Me incitó el espejo:

«Qué duro mendrugo para mis imágenes

aquella albufera ciega». Sin semblante,

le incité: «Me veo».

Με ενθάρρυνε ο καθρέφτης:

«Τι σκληρό ξεροκόμματο για τις εικόνες μου

εκείνη η τυφλή λιμνοθάλασσα.» Χωρίς πρόσωπο

τον ενθάρρυνα: «Με βλέπω».

EL RAUDAL

Yo canto como el sol,
y el sol no canta.

Yo sueño como Dios,
y Dios no sueña.

Yo, cual la tierra, muerto,
y la tierra no muere, ¡pero canta!

Ο ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

Εγώ τραγουδώ όπως ο ήλιος,
κι ο ήλιος δεν τραγουδά.

Εγώ ονειρεύομαι όπως ο Θεός,
κι ο Θεός δεν ονειρεύεται.

Εγώ, σαν τη γη, πεθαίνω,
και η γη δεν πεθαίνει, αλλά τραγουδά!

[Dime, Isabel]

Dime, Isabel, tu cuerpo que no habitas,
¿podré habitarlo yo?,
¿podré cruzar tus rómulos, tus cuencas?,
¿podrá ampararme tu vaciado pecho?
Abrazo de celaje, espacio duro,
hogar del tiempo, almohada de la noche,
hondura de los sueños, Isabel,
¿podré apoyar, rendir, espolvorear
mi corazón en ti, mi corazón
en ti? Isabel, oh estancia interminable
de pebeteros, pétalos y grises,
¿podré habitarte yo bajo la tierra?

Πες μου, Ισαβέλ, το σώμα σου που δεν το κατοικείς
θα μπορώ να το κατοικήσω εγώ;
θα μπορώ να διασχίσω τα ζυγωματικά, τις κόγχες των ματιών;
θα μπορεί να με προστατεύσει το αδειασμένο σου στήθος;
Αγκαλιά φωταγωγού, σκληρή περιοχή,
σπίτι του χρόνου, ύπνου μαξιλάρι,

βαθύτητα των ονείρων, Ισαβέλ,
θα μπορώ ν' ακουμπήσω, ν' αποδώσω, να πασπαλίσω
την καρδιά μου σ' εσένα, την καρδιά μου
σ' εσένα; Ισαβέλ, ω ατέρμονη διανυκτέρευση
λιβανιστηριών, πέταλων και γκρίζων,
θα μπορώ να σε κατοικήσω εγώ κάτω απ' το χώμα;

[¿Por qué me desnudo?]

¿Por qué me desnudo? ¿Por qué me
aproximo? ¿Por qué, reteniendo las lágrimas
y la sangre, escribo esto?

Γιατί γδύνομαι; Γιατί πλησιάζω;
Γιατί, συγκρατώντας τα δάκρυα
και το αίμα, γράφω αυτό;

[Las fieras, en la selva]

Las fieras, en la selva,
como, en mí, los poemas.

Τα θηρία, στο δάσος,
όπως, σ' εμένα, τα ποιήματα.

[¿Dónde el vergel?]

¿Dónde el vergel? Los ramos
danzan en el jarrón.

Naturaleza, en esta maratón
de enigmas, compitamos.

Πού ο σπωρώνας; Τα κλαδιά
χορεύουν στο ανθοδοχείο.

Φύση, σ' αυτόν τον μαραθώνα
των αιγιμάτων, συναγωνιζόμαστε.

EFUSIÓN

«Mi encéfalo, mi nuca...»

«!Totalidad, sincérate un momento!»

Se arrancó la peluca:

«Me defino: fragmento.»

ΔΙΑΧΥΣΗ

«Ο εγκέφαλός μου, ο σβέρκος μου...»

Σύνολο, άνοιξε την καρδιά σου ένα λεπτό!»

Αποσπάστηκε βίαια η περούκα:

«Αυτοπροσδιορίζομαι: θραύσμα».

[Filántropo demonio]

Filántropo demonio,
Dios, sin alma, me ama.

Τύ, sin brazos, me abrazas.
Sin nombrarte, lo nombro.

Φιλάνθρωπο δαιμόνιο,
ο Θεός, χωρίς ψυχή, με αγαπά.

Εσύ, χωρίς χέρια, με αγκαλιάζεις.
Χωρίς να σε ονομάσω, το ονομάζω.

[Cuando, de vez en noche, soy real]

Cuando, de vez en noche, soy real,
sobre el teclado azul de mi estandarte
aúlla el horizonte, vertical.

Piano del mundo, déjame afinarte.

Όταν, κάποια φορά τη νύχτα, είμαι αληθινός,
πάνω στο γαλάζιο πληκτρολόγιο της σημαίας μου
ουρλιάζει ο ορίζοντας, κάθετα.

Πιάνο του κόσμου, άσε με να σε κουρδίσω.

[Definiéndome]

Definiéndome: un cómo
de *este* soñarse que, soñando, escribe
que, mientras sueña, escribe
acerca
de que escribe;

y, además,
un testigo, fuerdentro,
de *este* soñarse,
fueradentrofuera;
fragmento prolongable

que habrá

de despertar, al despertar
del despertar,
muy otro
sueño de este soñarse: contrasueño.

Αυτοπροσδιορίζομαι: ένα πώς
απ' αυτό το ονειρεύεσθαι, ονειρευόμενο, γράφει
ότι, καθώς ονειρεύεται, γράφει
γύρω
απ' αυτό που γράφει·

κι επιπλέον,
ένας μάρτυρας, μεσαέξω,
απ' αυτό το ονειρεύεσθαι,
εξωμεσαέξω:
θραύσμα που μπορεί να προεκταθεί

που θα πρέπει
να ξυπνήσει, στο ξύπνημα
του ξυπνήματος,
πολύ διαφορετικό
όνειρο απ' αυτό το ονειρεύεσθαι: αντιόνειρο.

[Oh remanso fecundo]

Oh remanso fecundo,

esos pasos mutilan los rastros de mi corazón en la hora.

El baile ha comenzado.

Las febriles guirnaldas agitan la serenata junto a la balaustra centellante.

No necesitas salir, Desusa, para esta fiesta.

No necesitas dormir, Desusa, para esta fiesta.

Bien despierta que has de llegar.

Bien soñada que has de despertar.

Jesusa trepó a los hombros de Desusa,

afaná su dogal con la fragancia de las clavellinas

y se dirigió a las montañas.

Mañana sería tarde.

Ayer era temprano.

Hoy no puede ser.

Ω γόνιμο καταφύγιο,

αυτά τα βήματα ακρωτηριάζουν τα ίχνη της καρδιάς μου στην ώρα.

Ο χορός έχει ξεκινήσει.

Οι πυρετώδεις γιρλάντες αναστατώνουν τη σερενάτα δίπλα στο αστραφτερό κιγκλίδωμα.

Δεν χρειάζεσαι να βγεις, Χεσούσα, γι' αυτή τη γιορτή.

Δεν χρειάζεσαι να κοιμηθείς, Χεσούσα, γι' αυτή τη γιορτή.

Καλά να ξυπνήσεις γιατί έχεις να φτάσεις.

Καλά να ονειρευτείς γιατί έχεις να ξυπνήσεις.

Η Χεσούσα σκαρφάλωσε στους ώμους της Χεσούσα,

άρπαξε το καπίστρι της με το άρωμα από αγριογαρύφαλλα

και κατευθύνθηκε στα βουνά.

Αύριο θα ήταν αργά.

Χθες ήταν νωρίς.

Σήμερα δεν γίνεται.

[Escollo de los astros]

Escollo de los astros,
donde la sombra restituya mi sombra
albergaré el retoño de un latido
iracundamente lúcido,
ruginoso de dolor,
plácidamente inútil.

La madre, en la ciudad, impera.

Jesusa cabalga que cabalga.

Va a amanecer.

Levántate, semilla.

Porque aquí, sobre el crepúsculo de mi corazón,

una faena,

y el talismán no insistirá como insisten las palabras que no pronuncié.

Ύφαλος των άστρων,

όπου η σκιά αποκαθιστά τη σκιά μου

θα στεγάσω το βλαστάρι ενός καρδιοχτυπήματος

οργισμένα περίλαμπρο,

μουγκρίζοντας από πόνο,

γαλήνια άχρηστο.

Η μητέρα, στην πόλη, κυριαρχεί.

Η Χεσούσα καλπάζει και καλπάζει.

Πάει να ξημερώσει.

Σήκω, σπόρε.

Επειδή εδώ, πάνω στο μούχρωμα της καρδιάς μου,

μια αποστολή,

και το φυλαχτό δεν θα επιμείνει όπως επιμένουν οι λέξεις που δεν πρόφερα.

[Jesusa vuelca un horizonte]

Jesusa vuelca un horizonte en loss pozales del patio del fondo,
alzando la revesa de su historia.

Su corazón habitan otros sueños
y otras canciones;
pececillos alegres
-mitad enteros y mitad podridos-

vibra el zaguán de los acuarios vastos.

-Que no- dirá Desusa.

Y la razón del prado

la arrojará tras un caballo que las rocas cabalgan,

tras un caballo

que las rocas no cabalgan.

Η Χεσούσα αδειάζει έναν ορίζοντα στον κουβά του πηγαδιού της πέρα αυλής,

φτιάχνοντας το αντίρρευμα της ιστορίας της.

Την καρδιά της κατοικούν άλλα όνειρα

κι άλλα τραγούδια:

χαρούμενα ψαράκια

–μισά ολόκληρα και μισά σαπισμένα–

δονείται ο προθάλαμος απ' τα τεράστια ενυδρεία.

–Όχι– θα πει η Χεσούσα.

Και το δίκιο του λιβαδιού

θα τη ρίξει πίσω από ένα άλογο που καβαλικεύουν οι πέτρες,

πίσω από ένα άλογο

που οι πέτρες δεν καβαλικεύουν.

[Jesusa, por el sendero de la arboleda del sol]

Jesusa por el sendero de la arboleda del sol,

en la cúpula más cúpula

hinca su corazón,

desgarra su corazón.

-Que no- dirá Desusa.

Despliegase el asedio de la sombra.

Las clavellinas, sobre el cielo, danzan:

ventanal.

-Tus pechos amanecen –dijo la madre-:

levántate, Desusa, hacia mis pechos.

-Espera- dijo el padre.

-Ven- callaron los pájaros.

-La nada- cantó Desusa, sorprendida-.

la nada

de mi corazón

cortado,

vaciado,

yermo,

luminoso,

embargado por mí

que no soy

y que no seré.

-Que sí- dice la sombra.

Jesusa,

Jesusa,

allí el prado entrega lo que más pedías.

Η Χεσούσα, απ' το μονοπάτι του δεντρώνα του ήλιου,

στον πιο τρούλο απ' τους τρούλους
καρφώνει την καρδιά της,
ξερριζώνει την καρδιά της.

–Όχι, θα πει η Χεσούσα.

Οργάνωσε την πολιορκία της σκιάς.

Τ' αγριογαρύφαλλα, πάνω στον ουρανό, χορεύουν:

μεγάλο παράθυρο.

–Τα στήθη σου ανατέλλουν, είπε η μητέρα:

σήκω, Χεσούσα, προς τα στήθη μου.

–Περίμενε, είπε ο πατέρας..

–Έλα, σώπασαν τα πουλιά.

–Το τίποτα, τραγούδησε η Χεσούσα, έκπληκτη,

το τίποτα

της κομμένης

καρδιάς μου,

της αδειασμένης,

της άγονης,

της φωτεινής,

της από μένα κατασχεμένης

που δεν είμαι

και δεν θα είμαι.

–Ναι, λέει η σκιά.

Χεσούσα,

Χεσούσα,

εκεί το λιβάδι χαρίζει εκείνο που περισσότερο ζητούσες.

ODA MORAL

¿Dios, siempre resfriado, tendrá temperatura?

Cosmolágrima:

me desgarras y estrujas,

contubernio de sales,

sin verter tu aleluya.

¿Dios, siempre despiadado, se fatiga en la ruta?

Cosmolágrima:

cómo punzas las sangres

y las uñas.

ΗΘΙΚΗ ΩΔΗ

Ο Θεός, κρυωμένος πάντα, θα έχει άραγε πυρετό;

Κοσμοδάκρυ:

με σκίζεις, με συνθλίβεις,

συμπαιγνία των αλάτων,

χωρίς να ξεστομίζεις το αλληλούιά σου.

Ο Θεός, ανοικτίρμων πάντα, κουράζεται άραγε στη διαδρομή;

Κοσμοδάκρυ:

πώς προκαλεις τα αίματα

και τα νύχια.

[Tras el cristal]

Tras el cristal, rechazo la vereda, un
transeúnte, la barricada, el otoño.
Algo ha crecido aquí y seguirá creciendo
cuando estas decisiones se hayan apagado.

Πίσω απ' το κρύσταλλο, απορρίπτω το μονοπάτι, έναν
διαβάτη, το οδόφραγμα, το φθινόπωρο.
Κάτι έχει μεγαλώσει εδώ και θα συνεχίσει να μεγαλώνει
όταν αυτές οι αποφάσεις θα έχουν σβηστεί.

HACIA EL BOSQUE
NUNC DEMUM
CUARTO SIN VENTANAS

La felicidad

La puerta
dulcemente entreabierta. La paloma
penetró. La paloma
sobre la mesa:
en la blanquísima taza picoteó,
blanquísima,
unos instantes,
en la taza vacía picoteaba blanquísima.

¿Dócil? ¿Ebria? ¿Saciada?
Voló de muro a muro muchas veces,
y huyó no por la puerta
-sello ahora, cristal-, no sé por dónde,
no la vi, sí la vi.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΑΣΟΣ
NUNC DEMUM
ΔΩΜΑΤΙΟ ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Η ευτυχία

Η πόρτα
γλυκά μισάνοιχτη. Το περιστέρι
μλήκε. Το περιστέρι

πάνω στο τραπέζι:
στο λευκότατο φλυτζάνι ράμφισε,
λευκότατο,
για λίγες στιγμές,
στο άδειο φλυτζάνι ράμφιζε λευκότατο.

Ήμερο; Μεθυσμένο; Χορτασμένο;
Πέταξε από τοίχο σε τοίχο πολλές φορές,
και διέφυγε όχι απ' την πόρτα
–σφραγίδα, τώρα, κρύσταλλο– δεν ξέρω από πού,
δεν το είδα, ναι το είδα.

LA VÍSPERA

-¿Vinieron ellos?

-Sí.

-¿También Él?

-Sí, también.

-¿Cenaron ellos?

-Sí.

-¿Y Él,

Dime,

Y Él

Cenó,

Dime,

cenó?

-No sé,

No sé.

Yo sí lo sé, y también, la cena, que se heló.

Η ΠΑΡΑΜΟΝΗ /

-Ήρθαν αυτοί;

-Ναι.

-Κι Εκείνος επίσης;

-Ναι, επίσης.

-Δείπνησαν εκείνοι;

-Ναι.

–Κι Εκείνος,

πες μου,

κι Εκείνος

δείπνησε,

πες μου,

δείπνησε;

–Δεν ξέρω,

δεν ξέρω.

Εγώ ναι, το ξέρω, κι επίσης, το φαγητό που κρύωσε.

ΑΤΑΡΑΧΙΑ

De rodillas, el Árbol.

Caigo sobre mis ojos: me acompaño:

sólo tengo caminos.

La luz clama: «!Estoy ciega!»

Cunde frescos sentidos

el ansia polvorienta, disoluta.

Los pies del cielo con mis pies tropiezan.

Vetusto claroscuro:

caminos y ninguna

huella. Jamás, el mundo.

ΑΤΑΡΑΞΙΑ

Στα γόνατα, το Δέντρο.

Πέφτω πάνω στα μάτια μου: με συντροφεύω:

έχω μόνο δρόμους.

Το φως ικετεύει: «Είμαι τυφλό!»

Προκαλεί καινούργιες αισθήσεις

η αγωνία, σκονισμένη, έκλυτη.

Τα πόδια τ' ουρανού με τα πόδια μου διασταυρώνονται.

Παμπάλαιη φωτοσκίαση:

δρόμοι και κανένα

χνάρι. Ποτέ, ο κόσμος.

REAL

En las entrañas
de la rosa invisible,
la aguzanieves.

Ah, cómo canta,
libre, en el terso aljibe,
su sierva muerte.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

Στα σπλάχνα
του αόρατου ρόδου,
η σουσουράδα.

A, πώς τραγουδάει,
ελεύθερη, στη λαμπερή στέρνα
η πεθαμένη της σκλάβα.

ASFÓDELO

La sesión, escarpada.

Dios, inicuo, asqueroso:

como la poesía.

Mitad, del sinsentido:

como la poesía.

Tú, hombre sorprendido,

superfluo, temeroso:

breve llanto sin lágrimas:

como la poesía.

ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ

Η προβολή, απόκρημνη.

Ο Θεός, μοχθηρός, αποκρουστικός:

όπως η ποίηση.

Μισό απ' το χωρισνόμα:

Όπως η ποίηση.

Εσύ, άνθρωπε έκπληκτε,

ρηχέ, φοβισμένε:

σύντομο κλάμα χωρίς δάκρυα:

όπως η ποίηση.

ALIENUS

La forastera gondola

del tedio

me dicta

sus desechos:

mi historia:

poesía.

ALIENUS

Η ξένη γόνδολα

της ανίας

μου εκδίδει

τα απόβλητά της:

την ιστορία μου:

ποίηση.

[Unos verdes caminos]

Unos verdes caminos, una armonía verde.

Tréboles y azaleas por la verde distancia.

Hechizo

del verdor, en el verdor, sin ansia
del verdor, consternado de que nada se pierde,
verde y verde, en la estancia
de la llanura verde:

párvulo silencioso, con la sonrisa última,
mansamente desnudo sobre verdes petunias:

destello de horizonte
verde: rama de pino de los álamos:

fruto definitivo de la fuerza del bosque:

verde –verde- granizo
de verano.

Κάποιοι πράσινοι δρόμοι, μια πράσινη αρμονία.

Τριφύλλια και αζαλέες στην πράσινη απόσταση.

Μαγεία

της πρασινάδας, μέσα στην πρασινάδα, χωρίς αγωνία
της πρασινάδας, σαστισμένος που δεν χάνεται τίποτα,
πράσινο και πράσινο, στο ενδιαίτημα
της πράσινης πεδιάδας:

σιωπηλό νήπιο, με το τελευταίο χαμόγελο,
ήρεμα γυμνό πάνω σε πράσινες πετούνιες:
λαμπύρισμα του πράσινου
ορίζοντα: κλαδί του πεύκου απ' τις λεύκες:

ξεκάθαρος καρπός της δύναμης του δάσους:
πράσινο –πράσινο– χαλάζι
του καλοκαιριού.

[En el náufrago día de mi nave más bella]

En el náufrago día de mi nave más bella
me encaramé sobre su mastelero
para mirar el mar.

No había mar: no había ni su huella:
no había ni el vacío dese día postrero.
Sólo había mirar.

Miré el mirar del navegar que espero.

Στή ναυαγισμένη μέρα του πιο ωραίου πλοίου μου
ανέβηκα στο επιστήλιό του
για να κοιτάξω τη θάλασσα.

Δεν υπήρχε θάλασσα: δεν υπήρχε ούτε το ίχνος της:
δεν υπήρχε ούτε το άδειο αυτής της έσχατης μέρας.

Μόνο υπήρχε κοιτάζειν.

Κοίταξα το κοιτάζειν της πλοήγησης που περιμένω.

PRELUDIO

Después, después, el viento entre dos cimas,
y el hermano alacrán que se encabrita,
y las mareas rojas sobre el día.
Voraz volcán: aureola sin imperio.
El buitре morirá: laxo castigo.
Después, después, el himno entre dos víboras.
Después, la noche que no conocemos
y, extendido en lo nunca, un solo cuerpo
callado como luz. Después, el viento.

ΠΡΕΛΟΥΔΙΟ

Ύστερα, ύστερα, ο αέρας μεταξύ δυό κορφών,
κι ο αδελφός σκορπιός που σηκώνεται στα πίσω του πόδια,
κι οι κόκκινες παλίρροιες πάνω στη μέρα.
Αδηφάγο ηφαίστειο: φωτοστέφανο δίχως αυτοκρατορία.
Ο γύπας θα πεθάνει: ήπια τιμωρία.

Ύστερα, ύστερα, ο ύμνος μεταξύ δύο εχιδνών.

Ύστερα, η νύχτα που δεν γνωρίζουμε

και, εκτεταμένο στο ποτέ, ένα μονάχα σώμα

σιωπηλό σαν φως. Ύστερα, ο αέρας.

[Te alabo. Te repudio.]

Te alabo. Te repudio.

No discutes. No buscas.

No creces. Te derrumbas.

Honor a ti, montón en orden: muro.

Σε κολακεύω. Σε απορρίπτω.

Δεν τσακώνεσαι. Δεν ψάχνεις.

Δεν μεγαλώνεις. Κατεδαφίζεσαι.

Τιμή σ' εσένα, σωρός σε τάξη: τοίχος.

[Era yo Diós y caminaba sin saberlo]

Era yo Dios y caminaba sin saberlo.

Eras oh tú, mi huerto, Dios y yo te amaba.

Qué de azotar las cúpulas, nombrándote;

sin lazarillo, tantos territorios,

zanjándote; implorándote, glacial

sol de rencor hacia tus tempestades:

¿te escondes? ¿o me escondo,

celando tus sandalias,

en largos funerales?

Con los sollozos de mi vastedad

qué de azotar las cúpulas, nombrándote.

Era yo Dios y caminaba sin saberlo.

Eras oh tú, mi huerto, Dios y yo te amaba.

Ήμουν εγώ ο Θεός και περπατούσα χωρίς να το ξέρω.

Ήσουν ω εσύ, ο αγρός μου, ο Θεός κι εγώ σ' αγαπούσα.

Τι σημαίνει να μαστιγώνεις τους τρούλους, ονομάζοντάς σε·

χωρίς συνοδό τυφλού, τόσες επικράτειες,

εξευμενίζοντάς σε, ικετεύοντάς σε, παγωμένη

γη της μνησικακίας προς τις καταιγίδες σου.

κρύβεσαι; ή μήπως κρύβομαι

μεριμνώντας για τα σανδάλια σου,

σε μακρόσυρτες κηδείες;

Με τους λυγμούς της απεραντοσύνης μου

τι σημαίνει να μαστιγώνεις τους τρούλους, ονομάζοντάς σε.

Ήμουν εγώ ο Θεός και περπατούσα χωρίς να το ξέρω.

Ήσουν ω εσύ, ο αγρός μου, ο Θεός κι εγώ σ' αγαπούσα.

[Rodeado de naranjos blanquecinos]

Rodeado de naranjos blanquecinos,
el muro, corazón crepuscular,
late plácidamente. Por las rejas

los rosales otean los caminos:

ah, contemplar el mar:
cómo abandonarían sus añejas

fibrillas: espirales.

El muro se arrellana: afables chales
de enredadera. El cierzo, tras las rejas,

pastor en oración.

Apóstatas, las rejas

cuchichean. Y el muro: corazón.

Περικυκλωμένος από χλωμές πορτοκαλιές,

ο τοίχος, καρδιά δειλινή,

χτυπά γαλήνια. Στα κάγκελα

οι τριανταφυλλιές εξετάζουν τους δρόμους:

αχ, ν' ατενίζεις τη θάλασσα:

πώς θα εγκατέλειπαν τις γέρικες

ίνες τους: σπειροειδείς.

Ο τοίχος διαπλατύνεται: ευχάριστες εσάρπες

της αναρρίχησης. Ο βόρειος άνεμος, πίσω απ' τα κάγκελα,

ποιμένας σε προσευχή.

Αποστάτες, τα κεραμίδια

ψιθυρίζουν. Κι ο τοίχος: καρδιά.

LINAJE

«Lo robaron»,

gimió la estantería.

Volumen de volúmenes,

yo fui mi biblioteca:

me inicié con un libro

-delgado,

tapas rojas

y páginas

azules-
que atesora la crónica
del oropel que vino
por un día a la tierra.

Υ γο, en la vaharada,
una oquedad que brilla.

ΓΕΝΙΑ

«Το έκλεψαν»,
ούρλιαξε η ραφιέρα.

Τόμοι των τόμων,
εγώ ήμουν η βιβλιοθήκη μου:
άρχισα μ' ένα βιβλίο
–λεπτό,
με κόκκινο εξώφυλλο
και σελίδες
γαλάζιες–
που αποθησαύριζε το χρονικό
του ορείχαλκου που ήρθε
για μια μέρα στη γη.

Κι εγώ, στο φύσημα,
μια κοιλότητα που λάμπει.

[Se oscurecía el bosque]

Se oscurecía el bosque.

Sedienta, la vertiente.

Ni un alma a la redonda.

«Quedar

en la memoria

de los hombres.»

«!Jesús!», me tascó Cristo.

«¿Dónde

lo divertido?»

«Quedar

en la memoria

de quiénes?»

«De los hombres.»

«¿Los *conoces*?»

Σκοτείνιαζε το δάσος.

Διψασμένη, η πλαγιά.

Ούτε μια ψυχή ολόγυρα.

«Να μένεις

στη μνήμη

των ανθρώπων».

«Ιησού!» με λύγισε ο Χριστός.

«Πού

το αστείο;»

«Να μένεις

στη μνήμη

ποιών;»

«Των ανθρώπων».

«Τους γνωρίζεις;»

NATURALEZA MUERTA

Un Castillo de algodón,

una dama de pastel,

una bruja de clavel,

un edicto de turrón,

un príncipe de madera,

una escalera de cera,
una boda de melón,
una prosapia de rana,
una infancia de manzana,
un mocoso de cartón.

ΝΕΚΡΗ ΦΥΣΗ

Ένα κάστρο από βαμβάκι,
μια κυρία από τούρτα,
μια μάγισσα από γαρύφαλλο,
ένα διάταγμα από μαντολάτο,
ένας πρίγκιπας από ξύλο,
μια σκάλα από κερί,
ένας γάμος από πεπόνι,
μια καταγωγή από βατράχι,
μια παιδική ηλικία από μήλο,
ένα μυξιάρικο από χαρτόνι.

[Pudor]

Pudor

En cada ojal. Chaleco rojo.

Mi cadáver me acusa: «Pretencioso.»

«¿No tú?», lo acuso yo.

Συστολή

σε κάθε κουμπότρυπα. Γιλέκο κόκκινο.

Το πτώμα μου με κατηγορεί: «Ξιπασμένε».

«Εσύ όχι;», το κατηγορώ εγώ.

SEPULCRO

Lo fácil,

entretanto.

ΜΝΗΜΑ

Το εύκολο,
στο μεταξύ

[Ayer, quizá, cumplí seicientosnueve]

Ayer, quizá, cumplí seicientosnueve.

Criogenia plena. Hace calor. No llueve.

Podó. Me podan.

Gálbulas. Arenques.

Vitalidad: un dardo

de retrocesos: una mojjanga:

un presagio

palurdo

de casual trayectoria

-burla elástica-: un tubo:

grácil sarna

(de duende sin recursos,

desprendido) a sus anchas.

Hace aflicción. No llueve.

Χθες, ίσως, έκλεισα τα εξακοσιαεννιά.

Πλήρης κρυογονική. Κάνει ζέστη. Δεν βρέχει.

Κλαδεύω. Με κλαδεύουν.

Κυπαρισσόμηλα. Ρέγγες.

Ζωτικότητα: ένα βέλος

αναδρομών: μια φάρσα:

ένα προμήνυμα

βλαχαδερού

συνηθισμένης πορείας

-περίγελος ελαστικός-: μία σωλήνα:

χαριτωμένη ψώρα

(μαγεία χωρίς μέσα,

ανιδιοτελής) με την άνεσή της.

Κάνει θλίψη. Δεν βρέχει.

[Miércoles de noviembre]

Miércoles de noviembre, cinco o trece.

¿Importa la importancia?

¿Importa, prisma, usté, rey de alfileres,
consumiendo su sábado en su trampa?

La hierba ambigua dura eternamente,
y ambigua, eternamente, su importancia:
como usté que, leyendo, no me lee,
bajo la luz banal de las galaxias.

Τετάρτη του Νοέμβρη, πέντε ή δεκατρείς.

Έχει σημασία η σημασία;

Έχει σημασία, πρίσμα, κύριε, βασιλέα των καρφισών,
να τρως το Σάββατό του στην παγίδα του;

Το διαφορούμενο χόρτο διαρκεί αιώνια,

και διαφορούμενη, αιώνια, η σημασία του:

όπως εσείς που, διαβάζοντας, δεν με διαβάζετε,
κάτω απ' το κοινότοπο φως των γαλαξιών.